

at røre ved de enkelte Satser. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at den Behandling, Lovforslaget har været Genstand for i Folketinget, har været saa god, saa sagkyndig, om jeg saa maa sige, at der ikke er nogen Grund til at komme ind paa en nærmere Drøftelse af hele dette Forhold. Det er rigtigt, som det er fremhævet, og som det ogsaa fremgik af den ikke særlig store Varme, hvormed den højtærede Landbrugsminister omtalte Lovforslaget, at vi muligvis kommer til at drøfte Forholdet paa et senere Tidspunkt. Men saa meget mindre Grund vil der derfor være til at gaa ind paa en nøjere Omtale af Sagen her. Jeg skal, som sagt, nøjes med at anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Af Forhandlingerne her har jeg faaet det Indtryk, som jeg ogsaa havde nede i Folketinget, at det ikke er muligt hverken i dette Ting eller i det andet Ting at bibringe Forstaaelsen af den Forskel, der er paa Lovforslaget, som det blev fremsat, og som det nu er affattet. Jeg ser meget godt, at der er sket Forbedringer paa visse Omraader, hvad jeg ogsaa paaskønnede nede i Folketinget, og jeg tror ikke, at Udgifterne i og for sig bliver mindre efter Lovforslagets nuværende Affattelse. De nøjagtige Oplysninger herom skal nok blive tilstillet det Udvalg, som maaske bliver nedsat om denne Sag. Man gaar ud fra her lige som nede i Folketinget, at naar man har en Kontorchef og 4 Fuldmægtige paa dette Kontor, er der lige saa gode Avancementsforhold som paa andre Kontorer. Men naar der, som man kan se i Lovforslagets Anmærkninger, er omtrent 40 Personer ansat paa dette Kontor, men kun 1 Kontorchef og 4 Fuldmægtige, og der ikke er nogen som helst Sandsynlighed for Avancement udenfor Kontoret, synes jeg, man maa kunne se, at den unge Landinspektør, som gaar ind i dette Kontor, ikke har nogen stor Udsigt til at komme op i en nogenlunde selvstændig Stilling. Og hvis der ikke bliver en Mulighed herfor, tror jeg ikke, at unge, dygtige Mennesker vil søge ind paa dette Kontor. Men det er det jo ikke værd at diskutere videre om; Tiden vil vise, om jeg faar Ret eller ikke. Og naar jeg ikke kan faa gennemført Lovforslaget, som jeg ønsker, er der jo ikke noget at gøre ved det. Jeg tager det da, som det nu er, da Lovforslaget, som det nu foreligger, dog indeholder Forbedringer fra de nuværende

Forhold. Men dersom man for Fremtiden — og det blev ogsaa sagt i det andet Ting — klager over, at man ikke kan faa Sagerne fremmet paa den Maade, som man kunde ønske det, vil jeg dertil sige: Lad være at klage for Fremtiden; thi naar man ikke vil føje Administrationen og give den det tilstrækkelige Personale til at gøre Arbejdet i rette Tid og paa rette Maade, synes jeg ikke, man har nogen Grund til at klage; saa paatager man sig selv Ansvaret for, at Sagerne ikke fremmes til rette Tid og paa rette Maade.

Kragh: I Anledning af den ærede Ministers sidste Udtalelse kan jeg ikke undlade at sige, at naar dette Lovforslag er vedtaget, og naar der er gaaet nogen Tid, saa man har kunnet tilføre Matrikulkontoret et tilstrækkeligt Antal teknisk kyndige Mænd, vil jeg haabe, at det vil vise sig, at der ikke bliver nogen Grund til Klage for Befolkningen over Sagernes sendrægtige Behandling. Men skulde det alligevel vise sig at være Tilfældet, nyttet det virkelig ikke, at den højtærede Minister kommer og vil belaste Rigsdagen ene og alene med Ansvaret for en saadan Eventualitet. Thi den højtærede Minister har faktisk ikke kunnet paapege, paa hvilket Punkt dette Lovforslag er blevet forringet under Behandlingen i det andet Ting. Der er en Embedsmand mindre i Toppen, men der er til Gengæld et Par Stykker flere blandt Revisorerne og Overrevisorerne, og det er dog de Embedsmænd, hvem en væsentlig Del af Arbejdet paa-hviler. Om Kontoret ledes af en Kontorchef eller en Direktør, kan ikke være afgørende. Naar der er fire Fuldmægtige, kan det heller ikke være bestemmende for Kontorets Arbejdsevne, om man vil kalde de to af disse Afdelingschefer eller ikke. Saa længe det ikke er lykkedes den højtærede Minister at paavise, paa hvilke Punkter der er sket en Forringelse, kan man derfor ikke kaste Ansvaret paa Rigsdagen for eventuelt kommende manglende Arbejdsevne i dette Kontor. Og saa længe det ikke er lykkedes for Ministeren, bør en Udtalelse som den nævnte ikke staa uimodsaagt, at Ansvaret ene og alene paa-hviler Rigsdagen, og at en eventuel Langsomhed i den kommende Tid ikke skulde kunne paaklages af Hensyn til Rigsdagens Behandling af dette Lovforslag.

Landbrugsministeren (K. Pedersen):

Fordi jeg ikke kan overbevise hverken det ærede Medlem eller Tinget om, at jeg har